

ЗАЛЕЗЪТ на ДЕМОКРАЦИЯТА

Глен Бек

ГЛАВА 1

Повечето хора, когато си мислят за възрастта и житейския опит, обикновено имат предвид изминалите години, но всъщност отделните моменти са тези, които ни оформят като личности. През по-голямата част от времето изобщо не се променяме, но после, когато настъпи повратен момент, израстваме изведнъж.

Животът на Ноа Гарднър беше твърде безгрижен и през изминалите двайсет и няколко години, откакто се беше появил на бял свят, той беше положил значителни усилия, за да избегне на всяка цена такива повратни моменти.

Не че беше пропилял времето си напразно. Съвсем не. На първо място бе отдал цели десет години за изграждането на това, което според повечето мъже жените ценят изключително много. Имаше привлекателен външен вид, чудесна работа и добро образование. Когато решеше, можеше да бъде закачлив, забавен, дори умен. Обличаше се добре и беше в прилична физическа форма за човек, работещ в офис. С други думи, Ноа Гарднър притежаваше всички качества на желан партньор от сайт за запознанства. Откакто беше първа година студент в Университета в Ню Йорк, не му се беше случвало да прекарва нито една съботна вечер сам. Не бе особено придирчив към момичетата, с които излизаше.

След като навърши дваисет и седем години и с ужас осъзна, че скоро ще стане на трийсет, Ноа започна да мисли върху критериите, според които си избираше момичета, а в края на краищата за всяка връзка са необходими двама. След като беше свалил твърде ниско летвата при избора си на партньорки, жените, с които излизаше, бяха направили същото. Сега, на дваисет и осмия си рожден ден, Ноа все още не бе убеден какво точно търси в една жена, но знаеше със сигурност какво не иска да срещне – златотърсачка. Беше му писнало от такива. А може би бе дошло време да се замисли за по-сериозна връзка.

Точно беше потънал в такива дълбоки размишления за живота и любовта, когато за пръв път забеляза жената на мечтите си.

В цялата ситуация и в обстановката нямаше нищо романтично. Тя стоеше изправена на пръсти, с протегната високо ръка, опитваше се да закачи едно оцветено в червено, бяло и синьо листче на единственото свободно място в препълненото табло за обяви на компанията. Той стоеше и я наблюдаваше, замръзнал във времето между втората и третата цифра, които трябваше да набере, за да си купи нещо сладко от автомата за закуски.

Великите психолози от списание „Максим“ твърдят, че първото най-важно впечатление, което остава в нас завинаги, се изгражда за около десет секунди. Може да ви се струва, че това време е твърде кратко, но ако трябва да отброите тези десет секунди, ще установите колко бавно изминават те, когато един мъж стои вперил поглед в колежката си. На четвъртата секунда Ноа вече беше забелязал три неща.

Първо, изглеждаше секси, но някак сдържано и небрежно, с което сякаш още повече привличаше вниманието. Второ, не беше от постоянните служителки, вероятно работеше временно в кореспонденцията или в някой друг подобен отдел с голямо текучество. И трето, дори на ниската позиция, която заемаше, нямаше да оцелее дълго в „Дойл & Мърчант“.

Казват, че човек трябва да се облича подходящо за поста, който би искал да заеме, а не за този, на който в действителност работи. Това с особена сила важи за хората, които се занимават с връзки с обществеността, защото там представата се възприема като истинска същност. Ако се съди по дрехите ѝ, момичето

най-вероятно би искало да работи за някоя културна институция, посветена на групата „Грейтфул Дед“¹. Но и това не беше съвсем точно казано. Не беше облечена ретро, нито искаше да прилича на дете на цветята от шейсетте години. Имаше нещо повече от облеклото ѝ, ставаше въпрос за държането ѝ и цялата атмосфера, която създаваше около себе си, оставяйки впечатление на човек с истински свободен дух. Наистина създаваше прекрасно усещане, но то бе съвсем не на място – нито като външен вид, нито като отношение в строгия подреден свят на тази водеща нийоркиска пиар компания.

На петата секунда, откакто я бе забелязал, нещо друго привлече вниманието му и той изцяло загуби представа за времето.

Това беше една дума или по-скоро значението на тази дума – линия. Това е най-мощният елемент в дизайна, защото именно линията вдъхва живот на всяко произведение на изкуството. Това е причината едно обикновено лого да струва на корпорацията десетки милиона долара. Линията може да ви накара да повярвате, че определена марка кола, слънчеви очила или кройка на сако ще ви превърнат в личността, която искате да бъдете.

Определението за тази дума, което беше получил от свой приятел художник, бе изразено не с думи, а с картина. Приятелят му бе нанесъл върху белия лист само седем леки штрихи с флумастер и пред очите им се бе появила истинската същност на жената. В рисунката нямаше нищо нецензурно, но това бе най-сексапилният образ, който Ноа бе виждал през живота си.

Именно това привлече вниманието му. Там, пред таблото за обяви, забеляза същата изящна линия, която тръгваше от пръстите на краката ѝ, обути в сандали, и се простираше чак до върха на пръстите на ръката ѝ. Колкото и невероятно да му се стори, в същия момент осъзна, че се е влюбил.

---

1 Грейтфул Дед – американска рок група, основана през 1965 г. – Б.пр.